

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **L., bytom B.,** proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Košice, Krajský dopravný inšpektorát v Košiciach,** Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-132/DI-1-2009 zo dňa 19.10.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/20/2011-49 zo dňa 30.6.2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/20/2011-49 zo dňa 30.6.2011 **potvrďuje.**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-132/DI-1-2009 zo dňa 19.10.2009, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. p. ORP-P-1232/1-ODI-2009 zo dňa 18.8.2009 tak, že vo výroku rozhodnutia nahradil text: „...smerom na sídlisko Ťahanovce...“ textom: „...smerom na ul. Gorkého...“, text: „...Následne bolo zistené...“ textom: „...Pri kontrole bolo zistené...“ a text: „...porušil ustanovenie § 4

ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a uznáva sa vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov...“ textom: „...porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a uznáva sa vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov...“; v ostatnom ostalo prvostupňové správne rozhodnutie nezmenené. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správne orgány dostatočne a spoľahlivo zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver, že žalobca svojim konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“), čím naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). K uloženým sankciám – pokuta vo výške 400 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 8 mesiacov - krajský súd uviedol, že tieto boli uložené v rámci zákonného rozpätia, na spodnej hranici a v správnom rozhodnutí boli riadne odôvodnené. Pri ukladaní pokút prvostupňový správny orgán prihliadal aj na ďalšie skutočnosti a to, že žalobca bol podľa záznamov v jeho evidenčnej karte vodiča viackrát sankcionovaný za rôzne priestupky, dokonca v posledných dvoch rokoch za rovnaký priestupok; predovšetkým však na fakt, že žalobca mal v čase spáchania priestupku dňa 8.7.2009 zadržaný vodičský preukaz v dôsledku spáchania rovnakého priestupku dňa 4.7.2009. V súvislosti s uloženými sankciami krajský súd poukázal na ustanovenie § 245 ods. 2 OSP a na ustálenú judikatúru správnych súdov, v zmysle ktorej ak správny orgán vydal rozhodnutie o uložení sankcie v zákonom stanovených právnych medziach, správny súd môže v právnom režime plnej jurisdikcie vyplývajúcom z § 250i ods. 2 OSP zmeniť rozhodnutie o druhu a výške sankcie iba v prípade, ak by išlo o zjavný nepomer medzi povahou a spoločenskou nebezpečnosťou priestupku a výškou sankcie. Konštatoval, že v danom prípade k takejto situácii zjavne nedošlo. Námietku žalobcu, že sankcia zákazu viesť motorové vozidlo by bola pre jeho rodinu likvidačná, pretože sa živí ako taxikár, má tri deti

a jeho manželka nepracuje, krajský súd nepovažoval za relevantnú, pretože žalobca ako profesionálny vodič si musí byť vedomý svojej povinnosti dodržiavať predpisy v cestnej premávke a prispievať k jej plynulosti a bezpečnosti.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, v ktorom zotrval na svojom tvrdení, že uložená sankcia je pre neho likvidačná, pretože je živiteľom rodiny, má tri nezaopatrené deti a manželka nepracuje. Žiadal o prehodnotenie sankcií a zmenu trestu len na peňažný trest.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Zdôraznil, že žalobca si bol vedomý opakovaného spáchania priestupku, za čo mu boli uložené sankcie v zmysle zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 16. októbra 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca dňa 8.7.2009 v čase o 11.30 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Honda City EČV K. po Štefánikovej ulici v Košiciach, v smere na Gorkého ulicu, pričom maximálnu povolenú rýchlosť 50km/h prekročil o 36 km/h; nameraná mu bola rýchlosť 86km/h. Týmto konaním sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch.

Okresný dopravný inšpektorát, Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach rozhodnutím č. p. ORP-P-1232/1-ODI-2009 zo dňa 18.8.2009 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ a k/ zákona o priestupkoch a uložil mu za to pokutu vo výške 400 € a zákaz viesť vozidlo po dobu 8 mesiacov.

V odvolacom konaní žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia nahradil text: „...smerom na sídlisko Ťahanovce...“ textom: „...smerom na ul. Gorkého...“, text: „...Následne bolo zistené...“ textom: „...Pri kontrole bolo zistené...“ a text: „...porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a uznáva sa vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov...“ textom: „...porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a uznáva sa vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov...“. V ostatnom žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil. K jedinej odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa uložených sankcií a svojej situácie (je jediným žiteľom rodiny s tromi nezaopatrenými deťmi a je taxikárom) žalovaný poukázal na početné záznamy o spáchaní rôznych dopravných priestupkov podľa evidenčnej karty žalobcu a na skutočnosť, že z toho 5 bolo prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti. Poukázal na ustanovenie § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch, ktoré určuje druh sankcií a ich rozpätie a zdôraznil, že uložené sankcie sa pohybujú v dolnej hranici rozpätia.

Žalobca napadol rozhodnutie žalovaného žalobou zo dňa 3.11.2009, ktorá bola vecne nepríslušným Okresným súdom Košice II postúpená príslušnému krajskému súdu.

Odvolací súd po predložení právnej veci krajským súdom na rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozsudku poučil žalobcu v súlade s § 5 OSP aj o jeho práve nechať sa zastupovať Centrom právnej pomoci. Žalobca sa po poučení obrátil na príslušné centrum v Košiciach, ktoré rozhodnutím sp. zn. 2N 595/12 zo dňa 4.4.2012 nepriznalo žalobcovi nárok na poskytnutie právnej pomoci z dôvodu, že u žalobcu nebolo možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, čím neboli splnené kumulatívne podmienky pre zastupovanie centrom právnej pomoci.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km.h-1, a ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlostnej ceste v obci, najviac 90 km.h-1.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. e), g) až i) možno uložiť **pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov.**

Podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a dôvody žaloby neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý rozhodnutie žalovaného potvrdil, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné

s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP. Odvolací súd konštatuje, že dôvody odvolania žalobcu sa v ničom neodlišovali od dôvodov podanej žaloby, s ktorými sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne.

V konaní nebolo sporné, že žalobca sa priestupku dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi. Treba zdôrazniť, že žalobca nepopieral spáchanie priestupku ani nespochybňoval postup správnych orgánov pri objasňovaní skutku a záver o jeho vine. Jediné, čo namietal, bolo uloženie sankcie zákazu viesť motorové vozidlo, pretože táto má vzhľadom na jeho povolanie taxikára „likvidačný charakter“, keďže je jediným živiteľom rodiny s tromi nezaopatrenými deťmi.

V súvislosti s namietaným druhom sankcie je potrebné pripomenúť, že v prípade rozhodnutia správneho orgánu založeného na použití správneho uváženia, súd preskúmava iba, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery.

Správne orgány môžu za priestupok, ktorého sa dopustil žalobca, uložiť sankcie v rozmedzí stanovenom v § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch, **teda pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov**. Zákon nepripúšťa alternatívnu sankciu – ako sa toho opakovane domáhal žalobca - ale tieto dva druhy sankcií, teda pokuta a zákaz činnosti sa ukladajú kumulatívne. Pri určovaní výmery sankcií správne orgány prihliadajú na skutočnosti uvedené v § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch. Správne orgány v tomto konaní neprekročili medze stanovené zákonom, keď žalobcovi uložili pokutu v sumu 400 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 8 mesiacov, čiže v spodnej časti zákonného rozpätia. Svoje rozhodnutie náležite zdôvodnili. Vzali pritom do úvahy aj tvrdenie žalobcu, že vodičský preukaz potrebuje pre výkon povolania taxikára – preto sankcia zákazu činnosti bola uložená len v trvaní 8 mesiacov. Na druhej strane však prihliadali aj na skutočnosť, že žalobca bol za obdobný priestupok v posledných rokoch opakovane postihovaný. Do úvahy bol vzatý aj fakt, že žalobcovi bol tri dni pred spáchaním predmetného priestupku zadržaný vodičský preukaz (s poukazom na § 71 ods. 1 zákona o priestupkoch) za spáchanie rovnakého priestupku.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch, za čo mu uložili pokutu podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal žalobnými námietkami (totožnými s námietkami odvolacími) a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. októbra 2012

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová